

חג הסוכות תשפ"א

"בסוכות תשבו שבעת ימים"

הרה"ק משינאווא זי"ע היה רגיל לספר מעשה זה: באחד הכפרים דר איש עני. האיש היה פשוט מאוד אבל ירא שמים. קרה פעם אחת שבערב סוכות הוצרך לסכך לסוכה, ולרש אין כל במה לקנות סכך.

הלכו הוא ואשתו היערה לתלוש בעצמם ענפי אילנות לסכך. כשהתחילו לנטות צללי ערב וחששו לבל יחללו יו"ט. תלשו את הענפים בפיהם ובשיניהם. ועשו להם על ידי כך חבורות ופצעים רבים בפיהם ובשפתותיהם. רעש גדול נעשה מזה בשמים ויצא הפסק למעלה שאברהם אבינו הראשון משבעת האושפיזין ילך אל סוכתו של העני ויראה את פניו.

ויהי בליל התקדש החג ראה העני והנה איש אחד עומד בסוכתו, חשב שבוודאי זהו עני שרוצה לאכול סעודת יו"ט ואמר לו: הנה אנכי הנני בעצמי איש עני ואין כל מאומה אצלי אבל אציעך ללכת אל הגביר השוכן מול ביתי ובוודאי שתשיג שם לאכול לשובע.

השיב לו האיש: לא באתי לאכול מלחמך ולא לקחת מאתך מאומה. אנכי אברהם אבינו ובאתי לסוכתך שתראה את פני. בשכר מצוות סוכה שקיימת במסירות נפש ובייסורים. ותיכף נעלם האיש ואיננו.

"בסוכות תשבו שבעת ימים"

סוכה נפלאה היתה לו לרבי דוד מלעלוב סוכת פלאים ממש, אשר הייתה עשויה עצים מגולפים בסימניהם של שנים עשרה השבטים.

בכל שנה באו רבים מבני ירושלים בימי חול המועד לחזות בסוכתו הנפלאה של רבי דוד. שנה אחת עברה השמועה מפה לאוזן: השנה בנה רבי דוד סוכה רגילה!

מה היום מיומיים?! מדוע? - שאלו איש את רעהו - מדוע השנה לא בנה רבי דוד את הסוכה המפוארת כמידי שנה? לאיש לא הייתה תשובה לכך ורבי דוד עצמו לא היה מוכן להשיב ונשאר הדבר בגדר תעלומה.

עד שבמקרה נודע הדבר מפיו של חייט עני... חייט עני היה ר' זלמן, מתגורר היה בצריף רעוע מט לפול בקצה העיר, ובבית אין כל.

שנה אחת הגיע חורף קשה רוחות עזות נשבו בחוץ ובבית פנימה קור עז. מפאת הקור חלה בנו בדלקת ראות קשה. הרופא שבא לראות את הילד נפעם ממצב הבית הדל ואמר: דעו לכם, עליכם לחמם את הבית! הדליקו אש בתנור אם לא תעשו כן - מצבו של הילד יחמיר

מה אעשה? - חשב ר' זלמן בליבו - מהיכן אקח כסף כדי לקנות עצי הסקה כדי לחמם את הבית? לפתע נכנסה מחשבה בליבו: שמא אלך לרבי דוד אולי יעזור לי. התעטף רבי זלמן במעילו המרופט והלך ברוח הסוערת לביתו של רבי דוד.

מה רצונך ר' זלמן? - שאל רבי דוד - מדוע זה באת אלי בלילה כה סוער? עזור נא לי רבי - אמר ר' זלמן - בני חולה בדלקת ראות וזקוק אני לכסף כדי לקנות עצי הסקה לחמם את ביתי הקר.

שמע רבי דוד את צרתו של החייט ומצחו נחרש קמטים. לפתע אורו עיניו. המתן! - כך אמר - כסף אולם אין לי אבל עצים יש לי... נטל רבי דוד את המסור וניסר את עצי הסוכה שבביתו, ערם אותם לערימה גדולה והניחם לפני ר' זלמן. האלך - אמר רבי דוד - חמם את הבית וה' ישלח רפואה שלימה לבנך... וכך היה...

"מצוה קלה יש לי וסוכה שמה" (ע"ז ג, א)

שאל הרה"ק מנאסויד זי"ע מדוע נקראת סוכה מצוה קלה? במסכת גיטין (נו:) בסיפור של טיטוס הרשע מובא שיצתה בת קול ואמרה לו רשע בן רשע בן בנו של עשו הרשע בריה קלה יש

לי בעולמי ויתוש שמה, ואמאי קרי לה בריה קלה דמעלנא אית לה ומפקנא לית לה (יש לה פה להכניס מזון לגופה, אך אינה מוציאה). א"כ המילה 'קלה' פירושה שיכול ליכנס ולא לצאת, א"כ נמי בסוכות צריכים ליזהר שאורות החג רק יכנסו ולא יעבורו ויצאו, אלא להכניס בגופינו עמוק עמוק שיהיה חרוט על ליבנו החג הזה.

כמו כן אומר השפת אמת (סוכות תר"נ) שאנו אומרים

בתפילה "והנחילנו ה' אלוקינו בשמחה ובששון", דייקא אמרו לשון והנחילנו שפירושו נחלה, כי ימי החגים צריכים להשפיע על כל הימים, ועל זה מבקשין והנחילנו וכו' שיהיו הארת הימים טובים נחלה לעולם.

על דרך זו פירשו גם מה שכתב הזוהר הק' על יום השבת "מינה מתברכין כל שיתא יומין" שכל ימות השבוע יונקים מקדושת השבת.

מסופר על הרה"ק רבי יחיאל מאלכסנדר זי"ע, ששנה אחת בליל התקדש חג הסוכות, התעכב מלהיכנס אל תוך הסוכה כשהוא מפחד ואומר שאסור לדרוך על שמות הקדושים הרמוזים בסוכה...

אך לאחר זמן התיישרה דעתו ואמר: "שמות על שמות מותר"... היינו שעל האדם לדעת שיש בו חלק אלוקי ממעל, ונמצא שגם בו יש משמותיו של הקב"ה, וכמו

'יונים טוב היה עושה בצאתו בשלום מן הקודש'

בתוך קודש הקדשים אין זו חכמה לעשות יו"ט, דווקא בצאתו מקודש הקדשים, כשעוברים וחולפים להם ימי ראש השנה ויום כיפור, כאשר האדם יוצא מדירת הקבע ונכנס לדירת ארעי, האדם מתחיל לעבור קשיים ואתגרים, ומהם מצליח להגיע לקשר הבורא, ולא לצלול לתהומות הייאוש, אז זהו יום טוב שזוכה לראות את יד השם המכוננת ונמצאת בכל מקום.

(שיחות קודש - ספינקא)

לעיי"נ

הרה"צ פנחס בן ר' בנימין בינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

חג הסוכות תשפ"א

היהודים האלו שלמו עבורם כסף מלא, כפלי כפלים משווים האמותי, הנה אתה רואה שאפשר לרמות אותם, ובכן גם בעבירות נתפסו כפי שפיתית אותם בחלקת לשונך. וזה "ולקחתם לכם ביום הראשון", הלולב והאתרוג כל ארבעת המינים, הם שמכריעים את החשבון, העוונות והפשעים נמחקים, וחשבון חדש מתחיל מאז, ולקחתם לכם ביום הראשון, ראשון הוא לחשבון עוונות. בזה אפשר ליישב למה רמזה התורה ראשון לחשבון עוונות דייקא במצות לולב ולא במצות סוכה.

"ותהא השובה לפניך... כאילו קימתיה בכל פרטותיה ושרשיה ותרי"ג מצוות התלוים בה"

מעשה שהיה אצל האדמו"ר רבי שלמה מבאבוב זיע"א, אשר התארח בסוכתו של אחד מנכבדי חסידיו בימי חוה"מ סוכות. הסוכה הייתה רחבת ידיים עם הרגשת 'תשבו כעין תדורו'. על הקיר, ליד מקום מושב הצדיק, היה תלוי טלפון. פתח האדמו"ר בשיחה מאלפת, וכאמצעי המחשה, לקח את מכשיר הטלפון בידו הקדושה, ואמר, "הנה מכשיר פלא! אני יושב בניו-יורק ומחייג סידרת ספרות מדויקת, תחילה אקיש מספר לקו בינלאומי, ואז את הקידומת "972" לישראל, לאחר מכן "3" לעיר בת ים, ואסיים במספר הבית המדויק, והשיחה תחובר לבית המשפחה המבוקשת בקרית באבוב! למרות מרחק אלפי הקילומטר אנחנו יכולים לשוחח! אך אם לא אדייק, אם אחליף מספר בודד, אחטיא את המטרה! שיחתי עלולה להגיע למזרח הרחוק, או לדרום ארגנטינה!" "כך הדבר בדיוק במצוות החג" המשיך הרב הקדוש בדבריו המתוקים "המצוות מקשרות אותנו לאבינו שבשמים. כל מצווה מגעת לשורשה העליון. אך עלינו להקיש את הקוד המדויק. סדר הנענועים אינה סדר אקראי. הכול לפי תכנית! הדפנות, הסכך, גודל הסוכה ודיניה הרבים, סדר האושפיון, כל תפילה וכל 'יהי רצון', שמחת בית השואבה, חמש עשרה שיר המעלות, סדר הושענא רבה הקפותיו ותפילותיו, ויום שמיני עצרת שמחת תורה, סדר הריקודים, תפילת גשם, הקריאה של חתני תורה ובראשית, הכל לפי סדר מדויק.

לא כל אחד מבין את הסדר, אך עליו לדעת בברור שיש סדר! בסטייה מן המנהג ומן 'התכנית' עלולים אנו לאבד את הישג המצווה! כאשר מיישמים לפי הסדר מגיעות מצוותינו למקום המיועד, ולא חלילה..." (הרב יחיאל מיכל מונדרובין)

"הושענא רבה"

על הגאון רבי אברהם גניחובסקי זצ"ל, ראש ישיבת טשיבין בירושלים, מסופר מעשה נפלא בענין זה, ומעשה שהיה כך היה: מוצאי שמחת תורה תשע"ב. הריקודים פסקו. אנשי ארץ הקודש נפרדו כמעט מירח האיתנים. בבתי כנסיות של עדות המזרח עסקו ב"הקפות שניות" על פי הקבלה. רבי אברהם נכנס לבית הכנת הליגמן בבני ברק, וערך חיפושים בין עשרות ההושענות החבוטות שנחו ליד ארון הקודש עוד מהבוקר של

שמונת להניח ספר על ספר, כך יכול לדרוך בסוכה ולהיכנס לתוך בית ה' כי "שמונת הקודש על שמונת הקודש מותר"...

"ולקחתם לכם ביום הראשון"

ראשון לחשבון עוונות (מדרש תנחומא)

ידוע חידושו של הגאון מווילנא, על המשנה באבות (ג, א) "ולפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון" והקשה הגאון מהי הכפילות שבדברי התנא "דין וחשבון"?

וביאר הגאון מווילנא שהם שני עניינים נפרדים, אדם שח"ו עשה עבירה, ראשית כל ידונו אותו בבית דין של מעלה על גוף העבירה כיצד עבר על ציווי ה', ואח"כ עושים חשבון על הזמן כמה זמן לקח לו לעשות את העבירה, אם אורכה היה עשר דקות יתבעו אותו בשמים גם על עשר דקות האלה בהן הוא יכל ללמוד תורה ולעשות מצוות, ולא עשה. וזהו "דין וחשבון", "דין" זה על גוף העבירה, "וחשבון" על זמן העבירה.

ביאר הגאון רבי חיים פנחס שיינברג זצ"ל הנה כשמגיע יום כיפור אדם עושה תשובה מיראה וממילא העבירה שעשה במזיד הופכת להיות שוגג, אך עדיין יש תביעה עליו על "הזמן" שהרי על אף שהעברה הפכה לשוגג אך הזמן הלך לריק והיה באפשרותו בזמן הזה לעשות מצווה ולא עשה, כך ש"החשבון" - הזמן, לא מתכפר לו.

אך כשאדם עושה תשובה מאהבה הרי העברה הופכת למצווה ולזכויות וא"כ לא רק ש"הדין" - העבירה עצמה נהפכה לזכות, הרי גם ה"חשבון" - זמן העבירה מתכפר, היות והעבירה הפכה למצווה ונמצא שבזמן הזה עשה מצווה. (מאוצרותיהם של מגידים)

"ולקחתם לכם ביום הראשון"

ראשון לחשבון עוונות (מדרש תנחומא)

שח הרה"ק תפארת שלמה מרדאמסק זצ"ל בדרך צחות, הנה בימי הדין כשהשטן מקטרג ומביא לפני בית דין של מעלה צורות חטאים ופשעים של עם ישראל, טוענים כנגדם מליצי היושר, שכל החטאים בטעות היו, שכן היצה"ר פיתה אותם בדברי שקרים ותרמית להאמין כי אין אלו עבירות כלל, וישראל בתמימות האמינו לו ונתפתו לו, ואז בא השטן הוא היצה"ר, וטוען כנגדם, אל תחשבו שהם תמימים כל כך, הבה ונראה אם בדרכי המסחר, הם ג"כ כך תמימים ונותנים לרמות עצמם במקח וממכר, אדרבה תנסו להרבות על המחירים ותראו איך הם עומדים על המקח, ואי אפשר לרמות אותם, ורק במצוות ועבירות הם כל כך תמימים, ופסק הדין יוצא שנמתין מספר ימים, להיווכח איך הוא באמת אם בני ישראל הם תמימים וקלי אמונה רק כשבאים לקנות עבירותיו של היצה"ר או שהם קלי אמונה גם במקח וממכר.

הנה בין יוה"כ וסוכות בני ישראל קונים ארבעה מינים, משלמים עבורם סכומים עצומים, וכשבאים לביהכ"נ באתרוגיהם ולולביהם, נסתמו טענותיו של השטן. בוא וראה אומרים לו, הרי לפניך ארבעה מינים אלו, צא והיווכח מה מחירים בשוק הגוים, צא ותראה אם תקבל עבורם בשוק יותר מפרוטות ספורות, והרי

חג הסוכות תשפ"א

מרחוק הבחין האוייב בפמליה הגדולה, פשט עליה ושבח את בנו המלך. הואיל וידעו שהמלך לא יחסוך כל מאמץ לאתר את בנו ולחלצו, הלבישהו בגדי כפרי, הגלוהו באלמוניות למחוז נידח בירכתי המדבר והורו לאנשי המשטרה המקומית לפקוח עליו עין ולדווח על כל תכונה חשודה. בכפר הנחשל חסרו לבן המלך תפנוקי הארמון ומנעמיו, אבל יותר מכל התגעגע לעדינות הליכות החצר ולאור פני המלך, לקרבתו ואהבתו.

וכשם שהתגעגע לאביו, כך לא פסק האב מלדאוג לבנו. הטיל על מרגליו להודיע מה עלה בגורלו ולאחר את מקומו, ומשגילו להיכן הוגלה הטיל המלך על שר צבאו להתוות תכנית לחילוץ. ביקש המלך לבשר לבנו על החילוץ הקרוב. כדי שלא יפול לדיכאון, ולא יתמכר ליאוש. יום אחד הגיע בדרך לא דרך איגרת מהאב אל בנו: "הנה איתרנו את מקומך, ולא נחסוך כל מאמץ לחלצך. בני יקירי, אל תיפול ברוחך, כי קרובה הישועה! אל תטמוע בין הכפריים, ואל תסיח דעתך מהליכות וגינוני המלכות!" אין לשער את התרגשותו, הוא רעד בכל גופו. אין לשער את שמחתו, עיניו זהרו והוא ביקש לצאת במחול... אבל פיקח היה, וידע שעיני השוטרים צופיות, ואם יראו שפניו מאירות ועיניו בורקות, אם יראו שגיוו נזקף

ורגליו קלות - יבינו שהגיעו ידעה משמחת. יבינו שמקום גלותו נחשף ונרקמת תכנית לחילוץ. יגבירו את השמירה, או יאסרוהו ויחבשוהו בבית כלא, ויסכלו את כל המהלך! מה יעשה?

ליבו מתרונן, הוא מבקש לצאת במחול, ואסור לו להסגיר את התרגשותו ולגלות את שמחתו! ואז

נצנץ בו רעיון: קם ועלה לבית היין, אל המסבאה אליה היו פונים האיכרים לאחר יום עמל ועבודה, כדי להטביע יגיעם ויגונם בין ובשיכר. השוטר שהבחין בו חייך בסיפוק; הנה שלב נוסף בנקמתם! בן המלך מתקרב צעד נוסף לאיכרים המגושמים והולך להשתכר כמותם... ואכן, הוא פילס דרך בין הרוקדים הלומי היין והזמין כוס שיכר, גמעה בגלימה ויצא אף במחול סוער, יד ביד עם השיכורים החגים סביבו, אבל 'הם' שמחו בין ובשיכר, שמחה ריקנית והמונית, ואילו 'הוא' שמח על הבשורה שהגיעתו מאביו, על הקשר שהתחדש, על פתח התקווה שהאיר לו במחשכיו!

הקב"ה מלך מלכי המלכים שלח אותנו לזה העולם בכדי לקיים את מצוותיו, עברו עלינו ימי אלול, ראש השנה, יום כיפור, סוכות, בהם עשינו את מצוות החג כדת וכדין, והגענו גם לשמחת תורה בו אנו מסיימים את התורה הקדושה לאחר שמידי שבת בשבתנו אנו קוראים והוגים בעוד פרשה ועוד פרשה, רוצים אנו לשמוח בשמחת התורה ובשמחת המצוות הנפלאות שקיימנו בחודש זה, אך הוא מנסה לנעוץ בנו את ארסו, לכן ציוונו ביום האחרון של חג זה: תרקדו! תהיו בשמחה! עוד יום אחד, סתם בלי הסבר!

הושענא רבה. הוא חיפש את הערבות שלו (לפי סימן האגד יכול היה להבחין שאלו הן ערבותיו).

תלמיד חכם משקדני בית הכנסת תמה על מעשיו - מה לרבי אברהם בן השבעים וארבע לחייו, ולמאמץ כזה בשעה כזו? ר' אברהם הסביר לו: "העולם אומר שלהחזיק את הערבות החבוטות בבית זה סגולה. יהודי התקשר וביקש ממני את הערבות שחבטתי, רצונו בערבות שלי דווקא. אני מחפשם כדי למסור לו..."

שתק לרגע ואחר הוסיף: "חסד זה לא מה שאני חושב, אלא מה שאחרים חושבים, לפי מחשבתם". (ויאמר הנני)

"ביום השמיני מקרא קדש... עצרת הוא"

בשמחת תורה האחרון לחייו של אאמו"ר זצ"ל, אמר לבאר את הנאמר "עצרת היא" (ויקרא כג, לו), ופרש"י עצרתי אתכם אצלי, כמלך שזימן את בניו לסעודה לכך וכך ימים, כיון שהגיע זמנו ליפטר אמר, בני, בבקשה מכם עכבו עמי עוד יום אחד, קשה עלי פרידתכם.

וכבר כתבו המפרשים לבאר, מדוע ביקש זאת הקב"ה רק לאחר חג הסוכות, ולא ביקש בקשה זו

ג"כ אחרי שאר ימים טובים. וביארו משום שלאומות העולם הרי אין כל שייכות למועדי ישראל, זולת חג הסוכות, ולכך בשאר ימים טובים ששהו ישראל במחיצתו של הקב"ה לבדם, אין סיבה לעכבם עוד יום נוסף. אבל בחג הסוכות ששייכים בזה אומות העולם, כי אף קרבנות החג מקריבים כנגדן כדאייתא בגמ' (סוכה נה

ע"ב) לפיכך מבקש הקב"ה מישראל לשהות עמו יום נוסף, בכדי לחוג לבדם כבנים יחידים. (דביר קדשו)

"ביום השמיני מקרא קדש... עצרת הוא"

מסביר רש"י בשם המדרש: שהקב"ה אומר לבני ישראל: בכל השבעה ימים הקרבתי קורבנות ושמחתם, עכשיו לפני שנגמר החג תעצרו ותעשו לי עוד סעודה קטנה ותשמחו. אבל באו חכמים וקבעו: הבה נסיים ביום זה את חמשת חומשי התורה ונתחיל מחדש, ונעשה את החג לא ל"זמן שמחתנו" סתם, אלא ל"שמחת תורה". בהקפות בשירים ובמחולות.

ונשאלת השאלה: מה ראו חכמים לפרש כך את השמחה, בעוד שמן התורה משמע שרק צריכים לשמוח ללא סיבה מיוחדת? אלא אפשר להבין זאת על פי המשל שהמשיל הבעל שם טוב הקדוש זי"ע אודות עונג שבת: מעשה במלך ששלח את בנו הנסיך לסייר את ביצורי הגבול שמקיפים את הממלכה, וכמוכן, לנסיך התלוו פמליה מכובדת שהלכו אחריו לכבודו.

"קשה עלי פרידתכם"

פרידה מלשון פירוד, המחלוקת וחוסר האחדות קשים כביכול לקב"ה וכואב לו.

ומהו הלשון עלי? שאפי' שהמחלוקת היא בדברים הקשורים אליו יתברך גם זה קשה, כי העיקר הוא להיות באחדות.

(שיחות קודש - ספינקא)

חג הסוכות תשפ"א

מהומה, צעק ואיים ודרש פיצוי, 'נתתם לי תיש ולא עז, וחלב אין!'. אל מול עיניו הנדהמות ניגש הכפרי אל העז ומילא דלי שלם של חלב טרי.

'על מה אתה מתלונן, בחלם לא יודעים לחלוב. הרי זו עז! חזר לאחוריו, נכלם. חניה קצרה בפונדק על אם הדרך, והביתה עם התיש שהוחלף בשנית.

בבית חיכתה לו קבלת פנים צוננת, חכמי העיר התעקשו, יודעים הם לחלוב היטב, ומה שבידו לא עז חולבת היא, אלא תיש! והוא בשלו: 'הייתי בכפר, ראיתי שחלבו את העז, הרי זו עז ולא תיש!' בחוסר רצון מופגן גרר את רגליו בשלישית, הפעם הייתה ההחלטה נחושה בידו, הוא לא ייתן להם לתעתע בו. נחוש בדעתו צעד לכפר, חוץ מחניה קצרה בפונדק, לא סטה מדרכו. ובכפר חזר חלילה: 'שוב עבדתם עלי, הרי זה תיש ולא עז!' הכפרי ניגש שוב ולמול עיניו המשתאות מילא את הדלי חלב.

'תחתמו לי שזו עז!' ביקש האיש, 'כך לא אהפוך לחוכא ואיטולא!'. לעגו לו וצחקו בפניו, סלסלו בכתב שעז היא זו, עז בת עז, וחתמו כולם בצחוק מתגלגל.

הפעם הוא היה רגוע. יש לו מסמך. עצר לשעה קלה בפונדק ויצא חזרה הביתה כשבידו המסמך ומאחוריו צועד התיש. לא קשה לתאר את הצעקות שעלו מביתו של האיש.

חלם כולה התאספה סביב הבית, כמה גברתנים משכיני שלום העזו לחדור פנימה, 'עז, עז חולבת קניתי!' קרא לעברם החלמאי. 'תיש! תיש עם זקן קניתי! לא עז ולא חלב!!!' איימו להכותו. הוציא האיש מכיסו את כתב העדות החתום כדן, כי בני הכפר מכרו לו עז! הוציאו המומחים את התיש מהדיר, והוכיחו לכולם שמדובר בתיש.

התכנסו חכמי חלם לדיון בן שבעה ימים ושבעה לילות. והגיעו למסקנה כי אין זו לא תיש ולא עז, אלא בריה חדשה ומחודשת. בעל חי ממין חדש: בכפר הייתה עז, ובהגיעה לחלם הפכה והייתה לתיש...

עומדים אנו בעיצומו של חודש הרחמים, חודש של ימים טובים ונפלאים, ימים מרוממים ומלאים במצוות ובמעשים טובים. אנחנו מתעלים ומתרוכמים, ממלאים את נשמתנו ברוחניות ובקדושה, בתחושות נפלאות של אהבת השם. אבל הנה בא יצר הרע וממלא את תפקידו, הוא נאבק ומושך אותנו לכיוונים אחרים, הוא לא רוצה שנסתנה, הוא לא רוצה שנחליף פנים, הוא רוצה שנשאר בחברתו, שנהיה בדיוק כמו שהיינו, חלשים, רפויים, חסרי עמוד שדרה רוחני.

אנחנו נאבקים, אבל הוא מנסה בשקט בשקט בלי שנרגיש לקחת את העז ולהחליף אותה בתיש, לקחת את כל מה שרכשנו בימים הנפלאים האלה, וברגע קטן של הסח הדעת, של חוסר שימת לב להפקיע מאתנו הכול, ואנחנו נמצא את עצמנו שוב, בדיוק באותו מקום שבו היינו קודם. התאמצנו להתקדם, השגנו את מה שהשגנו בעמל וברצון טוב, לא ניתן לזה לברוח, לא נפסיד את כל הדברים הטובים שקיבלנו בראש השנה ויום הכיפורים, בשביל רגע אחד של חוסר זהירות.

יחשוב נא אותו יצר הרע כי אתם שמחים סתם... ואז יניח לכם ולא יעלה על דעתו לשבש אתכם, אבל באו חכמים וגילו לנו בשקט בשקט! דעו לכם, אין זה סתם שמחה זו שמחת התורה! אתם תדעו למה אתם רוקדים, אבל אותו יצר הרע לא ידע, הוא יחשוב בכלל ששמחים בו ושותים בשביל לכבד את הגוף, ובינתיים אתם מסיימים את התורה ומתחילים אותה מחדש... (פנינים)

"אסרו חג"

סיפר הרה"ק רצ"ה מזידיטשוב ז"ע, היה אחד לא יוצלח בשם "מאטל", הוא היה בחור מבוגר ובפי כולם נקרא "מאטל נער". יום אחד ב"ה מצא "מאטל נער" את זיווגו, ומאז קראו לו "מאטל חתן", כשהגיע זמן החתונה ראו ש"מאטל חתן" יושב ובוכה לפני חופתו, שאלו אותו למה אתה כל כך בוכה איזה כוונות אתה מכוון עכשיו, ענה "מאטל חתן", שעד עכשיו קראו לי עם שם "מאטל חתן" אבל לאחר החתונה שוב אהיה בחזרה "מאטל נער". ועל זה אנו צריכים לראות שלא נבכה ונחזור לסורנו, אלא שנכניס בתוכינו את אורות הימים הקדושים ונישאר עם השם של היום טוב, וכל הפנימיות וההשפעות ישאירו רושם אצלנו, ולא שאחרי החג אנחנו נשארים עם אותו ה"נער".

'שתשתה חלב עיזים!' פסק הרופא לאיש שביקש מזור למחלת אשתו.

תשובתו של הרופא השאירה את חכמי חלם מגרדים בראשם, מהיכן ימצאו חלב עיזים, ובכל מרחביה של חלם אין אפילו תיש. יצא בעלה אל הכפרים ויקנה עז! פסק הרופא שוב.

קיבל האיש את גזר דינו של הרופא, הניח את אשתו תחת השגחה ויצא לדרך, הלך וצעד בשמש הקופחת עד שהתעייף. נכנס לפונדק דרכים, שתה משהו, אכל משהו, סיפר לבעל הפונדק על האישה החולה ועל העז החולבת שמבקש לקנות. הפונדקאי שראה אורח מ'חכמי חלם', החליט לחמוד לו לצון, 'תיכנס גם בדרכך חזרה, נפנק אותך, אחי, וגם את העז!'. המשיך האיש בדרכו, נכנס לאחד הכפרים שילם ממיטב כספו וקנה עז חולבת. חזר ועצר בפונדק, קשר את העז אל העץ, שתה מה ששתה, אכל מה שאכל, ובינתיים שחרר הפונדקאי את העז ותחתיה קשר תיש.

האיש שלא ידע להבחין בין עז לתיש, לקח את התיש ויצא לביתו מאושר, עשה את שליחותו, ולאשתו יוכל לתת חלב עיזים. בבית, ביקשו לחלוב את העז, וצחוק מתגלגל נשמע בבית: 'לא יוצלח שכמותך! תיש הבאת, הרי אינם נותנים חלב, לידיעתך!' אבל חפוי ראש יצא האיש לדרך בשנית גורר את התיש אחריו. ושוב, חניה קצרה בפונדק, ועל כוס משקה סיפר לפונדקאי את קורותיו, איך רימו אותו אנשי הכפר, איך ניצלו את תמימותו ומכרו לו תיש במחיר של עז. הפונדקאי הבליע חיוך מתחת לשפמו ורץ להחליף את התיש בעז. הגיע האיש לכפר וחולל

"בנה ביתך כבתחילה וכוונך מקדשך על מכונו והראנו בבנינו ושמחנו בתיקונו"